

**MYŠLENÍM
K BOHATSTVÍ**
ODKAZ & DĚDICTVÍ

JAMES WHITTAKER

~ *Errol Abramson* ~

Podél prosluněného Balboova pobřeží v Newport Beach se táhla dlouhá přímá silnice. Vedla až k ikonickému dřevěnému molu, u kterého stála vyhlášená restaurace – gurmánská mekka místní smetánky. Obloha byla ten den bez mráčku, slunce se třpytilo ve vlnách a vysoko nad všemi létali bílí racci. Z rozjímání vytrhl Errola až vzdálený rachot. Otočil se tím směrem. Na horizontu zahlédl malou červenou tečku, která se vlnila v horkém vzduchu nad silnicí. Byla víc slyšet než vidět. Jak se zvětšovala, začínala nabírat reálné obrysy. Brzy už čtrnáctiletý parkýr poznal, že to není jen nějaká obyčejná červená. Byla to červená odstínu Rossa-corso. A tuto barvu používá jen jediná automobilka na světě. Zrychlil se mu tep. Blížilo se k němu zbrusu nové Ferrari 250 GTO 1964, nejkrásnější a nejvzácnější auto na světě – auto jeho snů.

Zabočilo na parkoviště a Errol v duchu děkoval Bohu. Otevřel nadšeně dveře u řidiče, majitele s poklonou přivítal, převzal od něj klíčky od Ferrari a popřál mu dobrou chuť. Pak usedl do koženého křesla, nastartoval, pomaličku objel parkoviště a zaparkoval na prvotřídním místě přímo u restaurace. V hlavě se mu honily myšlenky na to, jak velké spropitné ho asi čeká. „Deset dolarů, dvacet dolarů... možná dokonce padesát!“ tipoval si a u toho přemýšlel, jak zařídit, aby spadly do kapsy jemu a ne některému z jeho kolegů. Když bude ignorovat nově příchozí a zůstane pořád na dva metry od hlídače stojanu s klíčky, určitě to bude on, koho vybere, aby sportáka zase přivezl.

Za hodinu vedle hlídače zadrnčel telefon. Pokaždé, když se některý z hostů chystal k odchodu, zástupce provozního zavolal, že mají přistavit vůz. Hlídač telefon zvedl: „Ano, rozumím,“ zavěsil, otočil se na něj a řekl: „Errole, to Ferrari.“ Mladičký parkýr nadskočil radostí, sebral klíčky, doběhl k autu a dojel před hlavní vchod přesně ve chvíli, kdy majitel vycházel. Vystoupil a s uctivou poklonou mu klíčky vrátil. Teď už je čas na odměnu, bude z něj boháč, vířily mu myšlenky. Řidič si parkýra změřil od hlavy k patě. Oblek měl o číslo větší, boty už prochodil někdo před ním. Vytáhl ze své kapsy tučnou ruličku bankovek, stáhl z nich gumičku, vytáhl jeden dolar a mladíkovi jej podal.

Errola se zmocnil pocit rozčarování. Zíral na tu jednodolarovku ve svých rukách a nedokázal zakrýt zklamání. Měl být vděčný, ale nešlo mu to. Místo toho měl na krajíčku. Majitel Ferrari to viděl a vytrhl klukovi dolar z ruky. Errola to vyplašilo: „To né, já ho rozzlobil, teď mě propustí,“ začal panikařit. Řidič ale vytáhl z kapsy saka zlaté pero a *cosi* na tu bankovku napsal. Pak ji podal Errolovi zpátky a řekl: „Chlapče, potřebuješ změnit své myšlení a svůj postoj,“ pak usedl do auta, nasadil si kožené rukavice a nastartoval. Jak se Ferrari vzdalovalo, pohlédl Errol na svůj dolar. Stálo na něm: *Myšlením k bohatství*. N. Hill.

Další sobotu brzo ráno se Errol vydal do knihkupectví. Položil ten dolar před prodavače, ukázal na inkoustem napsaný vzkaz a zeptal se, zda takovou knihu mají. Prodavač nahlas četl: „*Myšlením k bohatství* od Napoleona Hilla? Ano tu máme.“ Přinesl ji, stála 99 centů. Čtrnáctiletý Errol tím popsáním dolarem zaplatil a s knihou v ruce odešel. Nic netušil o tom, jaká kouzla se v jeho životě díky ní začnou dít.

Dětství měl hodně těžké; maminku ztratil, když byl ještě malý, a vztah s otcem, který žil ve Winnipegu v Kanadě, byl víc než napjatý. Ve dvanácti utekl Errol do Kalifornie a teď už dva roky žil sám v ošuntělém jednopokojovém bytě na periferii Newport Beach. Při základní škole pracoval jako parkýr aut a odklízeč nádobí. S penězi sice vycházel, zato s knihami jako dyslektik vůbec. Na tuto knihu byl ale zvědavý. Pomalu ji stránku po stránce přelouskával. Vtáhla ho jako ještě žádná. Za celý víkend vyšel ze svého bytu jen jednou – aby si koupil blok na poznámky. V pondělí školu vynechal, aby mohl pokračovat ve čtení. V úterý nad ránem knihu dočetl.

Napoleon Hill sliboval čtenáři, který zachytí to tajemství roztroušené na stránkách knihy, že mu odemkne zaručenou cestu ke všemu, co kdy chtěl. Pro chudého kluka, který na tom byl jen o kousíček líp než děti na ulici, byl takový příslib nadějí na lepší budoucnost. Sepsal si podle pokynů v knize své nejdívovější touhy a sny nehledě na to, že mnoho z nich – jako například vlastnit Ferrari – se vzhledem k jeho situaci jevilo nerealisticky. Potom si napsal, že chce být milionářem, mít společenský status a uznání.

Když šel ve středu ráno do školy, měl na tváři úsměv od ucha k uchu. Navenek se v jeho životě sice ještě nic nezměnilo, ale poprvé se necítil chudý. Kniha rozšířila jeho obzory a Errolovi v žilách spolu s krví proučila nadě-

je. Věděl, že se začnou objevovat příležitosti a on na ně chce být připravený.

Příští dva roky bral každou práci, která se naskytla, a šetřil, jak jen mohl, aby nashromáždil nějakou částku, se kterou by mohl něco rozjet. Realitní trh byl právě uprostřed velkého sezónního růstu a Errola napadlo, že by mohl někomu pomoci s prodejem domu. Jednou na parkovišti zaslechl konverzaci dvou hostů restaurace:

„Nevíš o někom, kdo by chtěl koupit dům?“

„To nevím...“

„Já vám ho prodám, pane!“ vskočil Errol do hovoru.

Muži se s překvapením dívali na mladého parkýra.

„A dám vám, pane, ještě dnes 1 000 dolarů, pokud prodej svěříte výhradně mně,“ dodal sebejistě, „a pokud váš dům do čtvrt roku neprodám, těch tisíc dolarů bude vašich, pane.“

„A kolik procent chcete provizi, mladíku?“ zeptal se majitel domu.

„Žádnou provizi, pane. Pokud ale váš dům prodám za víc, než jste chtěl, tak si rozdíl ponechám.“

Ještě ten den předal Errol majiteli domu 1 000 dolarů z peněz, které si našetřil, a k požadované ceně za dům připočítal 5 000 dolarů, které zůstnou jemu, když dům do čtvrt roku prodá.

Ani ne za měsíc vyslechl Errol na parkovišti jiný rozhovor:

„Nevíš o někom, kdo prodává dům?“

„To nevím...“

„Já o někom vím, pane!“ vskočil Errol do hovoru.

Obchod se uskutečnil a Errolovi z něj zůstalo přesně 5 000 dolarů. Nyní měl peníze na to, aby za stejných podmínek zastupoval nemovitostí pět. Celý vzorec úspěšně zopakoval a pak ještě jednou a do roka a do dne takto prodal 44 domů a na každém vydělal minimálně pět tisíc. Bylo mu sedmnáct let a v bance měl uloženo téměř čtvrt miliónu dolarů.

Knihu *Myšlením k bohatství* četl stále dokola a začal přemýšlet o vlastnění nemovitostí. Jeden z jeho klientů ho v tu dobu oslovil, zda by našel kupce na jeden bytový komplex. „Já ho od vás koupím, pane,“ odpověděl mu Errol. Z našetřených peněz zaplatil zálohu a nějaké opravy, zbytek si půjčil od banky. Našel si nájemníky a do pěti let byl z Errola Abramsona milionář. Protože měl skoro všechny peníze v aktivech a z většiny příjmu